

Maaïke Bearelle

Maaïke Bearelle was al van kleins af geïnteresseerd in fotografie, en door haar man, de Gentse kunst- en portretfotograaf Stan Kenis, werd die passie alleen nog maar gevoed. Na zijn dood in 1996, en na de opkomst van de digitale fotografie volgde ze een fotografiecursus. En dat was meteen de start van haar fotografisch verhaal.

"Ik weet nog dat ik als kind de foto's van Walter De Mulder uit De Bond knipte en ophing in mijn kamer. Hij maakte heel mooie kinderportretten. De liefde voor de fotografie was er al, later is de liefde voor de fotograaf gekomen. Toen ik Stan leerde kennen, heb ik nooit gevraagd om dat een keer uit te leggen, die fotografie. Ik had mijn beroep (red. Maaïke was kleuterjuf), hij het zijne. Ik heb wel altijd in de wereld van de fotografie gezeten door Stan. Hij toonde me al zijn foto's. Er is hier geen enkele foto buiten gegaan die ik niet gezien heb. Maar ik ben pas echt zelf begonnen na zijn dood. Toen hij gestorven is, maakte de digitale fotografie opgang, en ben ik een cursus gaan volgen. En plots, wanneer ik op een nacht niet kon slapen, kreeg ik het idee om opnieuw iets te doen met de mensen uit het Patershol, de wijk waar ik nog altijd woon," begint Maaïke haar verhaal.

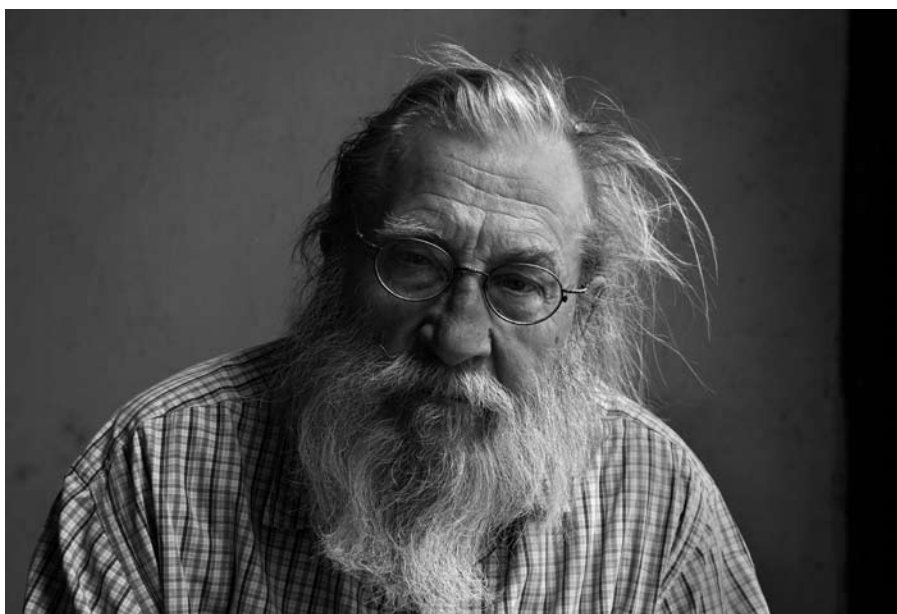
Wie zijn de bewoners van de historische Gentse wijk Patershol? Dat vroeg Stan Kenis zich in 1983 af. Hij maakte artistieke foto's van zijn burens en die waren destijds te zien in het stadhuis van Gent. 25 jaar later ging zijn echtgenote zijn 'fotomodellen' opnieuw opzoeken. *"Ik vroeg me af of ik dat niet opnieuw kon doen, maar dan op mijn manier. Stan had een studio, had de juiste belichting, was een professioneel fotograaf die heel goed portretten kon maken. Ik doe het met natuurlijk licht, niet in een studio maar in verschillende ruimtes in het huis en de tuin van mijn buurman, dat is helemaal anders. Ik ben Stan niet en wil hem niet kopiëren. Ik zou dat ook niet kunnen. Ik doe het op mijn manier. Ik legde mijn idee uit aan Lukas Roels, en hij heeft me als het ware een snelcursus fotografie gegeven. Daar ben ik hem heel dankbaar voor. En zo was mijn eerste project geboren."* En dat het fantastisch om te doen was, een kwarteeuw later, staat buiten kijf. *"Iedereen was heel enthousiast en direct bereid om terug mee te werken. Voor sommigen was het nog steeds hun buurt. Voor anderen was het een buurt uit hun herinnering. Nog anderen waren overleden. Ik heb dus niet iedereen terug gevonden. Maar het werd een*

prachtige confrontatie tussen heden en verleden. Walter De Buck die fotogenieker wordt met de jaren, mensen die prachtig ouder geworden zijn, ... Heel veel herinneringen, prachtige verhalen. Daarnaast fotografeerde ik ook alle kinderen uit het Patershol. En vroeg ik hen om een schilderij te maken van hoe ze er later wilden uitzien, en welk beroep ze wilden uitoefenen. Alles resulteerde in mijn eerste expo 'Patershol, vroeger en nu', tijdens de Patersholfeesten in de zomer van 2008, met veel hartverwarmende boodschappen van bezoekers. Het verleden hing er, hoe de mensen er 25 jaar later uitzagen, en de toekomst, de kinderen."

Fotografie werd zo voor haar een hobby, zeg maar een passie. *"Ik volg nu nog geregeld cursussen. Fotografie is een hobby, maar ik wil verder gaan, steeds bijleren. Stilstaan is achteruit gaan. Ik doe het ook zeer graag. En af en toe krijg ik een opdrachtje, komen mensen naar me toe om een portret te laten maken. Ik fotografeer vooral mensen. Dat is echt mijn ding. Dat van die 25 jaar is nu voorbij, je moet nieuwe dingen zoeken. Je moet zelf iets scheppen, onderwerpen zoeken, met iets naar voor komen. Je mag niet blijven stilstaan. Ik ben nu vooral bezig met portretfotografie, en ook op het idee moeder-kind werk ik verder. Wat dan hopelijk volgend jaar nog eens zal leiden tot een tentoonstelling."* Vooraleer ze haar werk exposeert, moet ze er wel helemaal tevreden over zijn. *"Je werk moet af zijn als je ermee naar buiten komt. Stan zei dat ook altijd. Hij was zeer punctueel. Ook in de manier van presentatie van zijn werken. Zelf besteed ik daar ook veel aandacht aan. Ik heb hier in een etalage om de hoek een soort permanente tentoonstelling. Bijna elke maand hangt er een andere foto op*

foto links © Stan Kenis / Vroeger
foto rechts © Maaïke Bearelle / Nu

foto's links © Stan Kenis / Vroeger
foto's rechts © Maaïke Bearelle / Nu

groot formaat. Ze zijn geprint op gewoon papier, maar dan heb je wel een scherpe foto nodig. Ik hang bewust maar één foto, op groot formaat. Dat valt mooi op, net omdat het er maar één is. Het moet af zijn."

Haar foto's bewerken doet ze bijna niet. Een goede foto maak je volgens Maaïke op het moment dat je afdrukt, niet achteraf aan je computer. "Fotografie is vooral een manier van kijken. Als je fotografeert, kijk je bewust. Technisch kan ik nog veel bijleren, maar het is vooral het fotografisch oog dat belangrijk is. Mijn foto's bewerken doe ik zo goed als niet. Lukas heeft me dat ook heel duidelijk gemaakt in zijn lessen; goed kijken, goed kadreren. Dat is het belangrijkste. Je ziet het als een foto te veel 'gephotoshopt' is. Een beetje kan natuurlijk wel. Ik zou bijvoorbeeld nooit die tentoonstelling durven aangegaan zijn als ik niet eerst mijn foto's even kon bekijken en waar nodig hier of daar iets kleins aanpassen. Als Stan een portret maakte was dat met één of twee filmpjes, en het stond er op. Maar geen enkele foto werd afgeprint voordat hij eerst een proefje deed: een strookje fotopapier in de ontwikkelaar steken, kijken, en dan pas ging de foto door. In het algemeen wist hij dan ook nog welke foto het ging worden, welke foto goed was. Nu begin ik dat ook al stilaan te voelen: dat is een mooie houding, dat is minder goed, ..."

Op haar schouwmantel staan prachtige kinderportretten op groot formaat. Sommige lijken bijna geësceneerd, maar tegelijk ook heel intens, spontaan en natuurlijk. Maar hoe maak je dat, een goed portret? "Je moet in de eerste plaats contact hebben met de persoon die je fotografeert. Mensen komen hier en we

zitten eerst op de bank wat te babbelen. Ze moeten zich goed voelen, ontspannen. Ik heb altijd eerst een gesprekje, altijd! Ik heb ook speelgoed, voor de kinderen. En katten, dat maakt ook veel los. De spanning moet weg zijn. Ik laat zien waar ik fotografeer, praat met hen, laat hen rondlopen. Je moet rustig de tijd nemen. Ik neem ook foto's op verschillende plaatsen, allemaal met een andere natuurlijke lichtinval. En je moet natuurlijk een beetje geluk hebben. Die foto van dat blond meisje is echt een momentopname. Ze keek dromerig naar buiten, en dan die blote schouders en haar blik... Puur geluk. En als het niet direct lukt, laat ik mensen terugkomen. Je moet zeer veel geduld hebben, en soms ook creatief zijn. Zeker bij kinderen. Voor hen moet je er soms een spelletje van maken, zoeken naar iets persoonlijks." Nog een belangrijk element is ontroering. "Een foto, maar ook een kunstwerk, of een voorstelling is pas goed als ze ontroert. Dat moet je hebben. Dat het je pakt, daar draait alles om. En dat kan positief of negatief zijn. Maar een foto moet iets los maken, moet je raken. En dan geeft het voldoening als je hoort dat jouw foto's mensen geraakt hebben." (je)

© Maaïke Bearelle

© Maaïke Bearelle